

[Niels Pedersen.]

ført nævninge- og domsmandsinstitutionen i vor retspleje vil afskaffe denne ordning med borgerlige forligsmæglere.

Jeg tror ikke, at den danske befolkning ønsker forligskommissionerne ophævet. Årsagen til de foreliggende forslag er, at en del af landets jurister, ikke dem alle, men en del af dem er for ophævelsen af forligskommissionerne. Jeg tror, at både den højtærede justitsminister og alle disse ivrige jurister, som er for ophævelsen af forligskommissionerne, burde lægge deres juridiske briller til side og betragte problemerne udfra et rent menneskeligt, folkeligt synspunkt. Alt nyt er ikke godt, og alt gammelt er ikke dårligt. Det er rigtigt, at loven om forligsmægling trænger til ændring, dersom den vedblivende skal gælde, thi hele gangen i det er blevet forfladiget gennem årene. Det praktiseres slet ikke som landsfaderen for de mange år tilbage ønskede og lovgav om. Trods det har vore forligsmæglere, der er erfarne folk, som er velskolede i livets mangeartede forhold, gennem årene forligt mange, som havde en retstvist, og endnu den dag i dag forliges der mange sager i forligskommissionen. Flere sager ville blive forligt, hvis man fik indført pålæg om, at såvel klageren som den indklagede skulle give personligt møde til forligsforhandlingen, og at udeblivelse uden lovlig grund ville medføre en større bøde end nu, da den kun udgør 4 kr. Hvis man foretog en sådan ændring, ville forligsmægling sikkert endnu i mange år frem i tiden kunne være til stor nytte og tillige en meget billig institution til bilæggelse af mange stridigheder. Ved ophævelse af forligsmæglingsinstitutionen spares jo ingen penge; den har ikke hidtil kostet staten noget, men ophævelsen vil sikkert bevirke henlæggelse af al mægling i borgerlige straffesager til domstolene, der jo er hårdt nok belastet allerede. Domstolene vil blive overbelastede, og der skal så ansættes nye folk, og det bliver ikke billigt.

Man bør ikke lovgive i denne retning. Jeg kan derfor ikke medvirke til gennemførelse af de paragraffer, som tilsigter ophævelse af forligsmægling, og jeg har stillet ændringsforslag i så henseende. Jeg tror, der er flere ærede medlemmer i det høje ting, der er enige i mine betragtninger, og jeg beder dem følge mig ved afstemningen om ændringsforslagene. Vi har i de sidste dage set, at der trods al partidisciplin dog endnu er ærede medlemmer, der tør tage et standpunkt, selvom det ikke er i overensstemmelse med tonen på bjerget.

Søren Andersen: Som det fremgår af betænkningen, kan det ærede medlem hr. Harald Nielsen og jeg ikke stemme for det afsnit af lovforslagene, der vedrører ophævelsen af forligsmægling. Vi agter at markere denne stilling ved at undlade at stemme om samtlige ændringsforslag.

Iøvrigt agter vi at stemme imod de på dagsordenen opførte lovforslag, der har relation til forligsinstitutionen.

Hans Hækkerup: Da mit partis ordfører, det ærede medlem fru Edel Saunte, ikke kan være tilstede, skal jeg i hendes sted på mit partis vegne anbefale de foreliggende lovforslag med de af den højtærede justitsminister stillede ændringsforslag.

Jeg vil dog ikke lægge skjul på, at der ikke overalt i min gruppe råder lige stor begejstring for de stillede forslag, specielt vedrørende forligsmægling, men vi har dog følt os overbevist af de saglige argumenter og det statistiske materiale, som den højtærede minister har skaffet tilveje. Vi kan derfor tiltræde de foreliggende lovforslag.

Erna Sørensen: På det konservative folkepartis vegne kan jeg tiltræde de ændringsforslag, der er stillet af den højtærede justitsminister, specielt vedrørende forligsmæglingen. Vi har fået forelagt et vægtigt materiale, ført helt op til dato, over de mødende i forligsinstitutionen over hele landet, og dette materiale har været så overbevisende for mig og for de øvrige udvalgsmedlemmer fra mit parti, at vi med sindsro går med til ophævelse af den gamle forligsinstitution. Det er ikke alene som jurist, jeg har set på denne sag, men jeg finder, at man i virkeligheden krænker noget af den almindelige respekt, som man bør have for domstole og forligskommissioner i al almindelighed, når det gennem det fremlagte materiale viser sig, at kun en sjettedel af de tilsagte i det hele taget giver møde.

Man må ikke forstå det således, at der herefter ikke vil finde forsvarlig forligsmægling sted, tværtimod betyder det kun en nemmere og mere praktisk ordning, at dommerne selv får med forligsmæglingen at gøre; vi har allerede erfaring for her i København, hvor forligsmægling foretages af byretsdommere, at der i overordentlig mange tilfælde opnås forlig, inden sagen kommer til procedure. Det er at bære sig ad som Nelson, der satte kikkerten for det blinde øje, når man ikke vil indrømme, at disse kommissioner i det hele taget har overlevet sig selv. De tal, vi har fået i udvalget, er i hvert